

FEMINISTISCHER STREIK

IN LUZERN

SAMSTAG 14.06.25

MEHR INFOS:

www.frauenstreikluzern.ch

Shqip

Programi – Informacion rreth
demonstratës –

Kërkesat – Fjalimet

WE STILL CARE!
UND DU?



Këtu mund të gjeni programin dhe informacionin rreth grevës feministe të vitit 2025, si dhe fjalimet tona më poshtë.

PROGRAMI 14 QERSHOR 2025

Inselipark Lucerne (menjëherë pas stacionit të trenit / KKL)

11:00 paradite – Brunch në Volière (Bar në Inseli)

Do ta fillojmë ditën me një brunch solidariteti të këndshëm në Volière të Radio 3FACH. Do të ketë kafe nga Volière, ëmbëlsira të mira nga Ässbar Lucerne – dhe sigurisht, do të ishim të lumtur nëse sillni diçka, si reçel ose fruta të freskëta.

12:00 pasdite – Fillimi i Ditës së Grevës Feministe në Inseli

Pikërisht pranë Inseli, dita e grevës fillon zyrtarisht:

Organizata të shumta do të prezantojnë me stenda informacioni. Në skenë – e mundësuar nga Südpol Lucerne – mund të prisni fjalime frymëzuese, duke përfshirë edhe mbi Revolucionin e Gjyshes dhe situatën aktuale në Afganistan.

Në orën 14:00, do të ketë një diskutim në kafene me Agatha Fausch, bashkëorganizatore e Grevës së Grave të vitit 1991, dhe Jana Avanzini, bashkëorganizatore e Grevës së Grave të vitit 2019.

Në skenën e hapur nga ora 14:15 deri në orën 14:45, edhe ju mund të ndani zemërimin, mendimet dhe vizionet tuaja - qoftë përmes fjalëve, këngës apo performancës.

Sigurisht, edhe Bari legjendar FemStreik do të kthehet - me LuzernerinnenBier, SauerBier, Prosecco, pije freskuese dhe tortë.

 E re: Mallra të freskëta me dizajnin ikonik të zemrës nga Anu, Laura dhe Valentina - këtë herë me një pamje të re!

 Në sheshin e lojërave do të ketë një program të veçantë për fëmijët: Nën mbikëqyrjen e burrave që tregojnë solidaritet, do të bëhen postera dhe do të luhen lojëra - në mënyrë që edhe njerëzit me përgjegjësi kujdesi të mund të marrin pjesë në një mënyrë të relaksuar.

 Stenda mobile e akullores së Gelavena-s do të ofrojë pije freskuese të ëmbla - një pjesë e të ardhurave shkon në strehimoret zvicerane të grave.

 Noëlle dhe Amélie nga kolektivi feminist i grevës do t'ju shoqërojnë gjatë gjithë ditës. Një ekip ndërgjegjësimi do të jetë në vend për të siguruar sigurinë dhe mbështetjen e ndërsjellë - më shumë për këtë më poshtë.

15:00 - Mbledhje për demonstratën

Do të mblidhemi së bashku për demonstratën e madhe, me fjalime që do të na përgatisin për demonstratën!

Rreth orës 18:00 - përsëri në Inseli

Pas tubimit, do të ketë ushqim të shijshëm:

Nga shoqata kurde dhe një stendë ushqimore afgane, të ardhurat e së cilës do të shkojnë në dobi të një shkolle vajzash në Afganistan.

Dhe sigurisht, bari FemStreik do të jetë përsëri i hapur!

🎵 Programi i Mbrëmjes

- Koncert nga zeny & the Landjäger*innen
- Më pas: Cocon Javel drejtpërdrejt në skenë
- Pas kësaj, ka një set DJ deri në orën 21:45

Pas kësaj, është kohë qetësie - por ende nuk ka mbaruar!

23:00–05:00 – Afterparty në Südpol

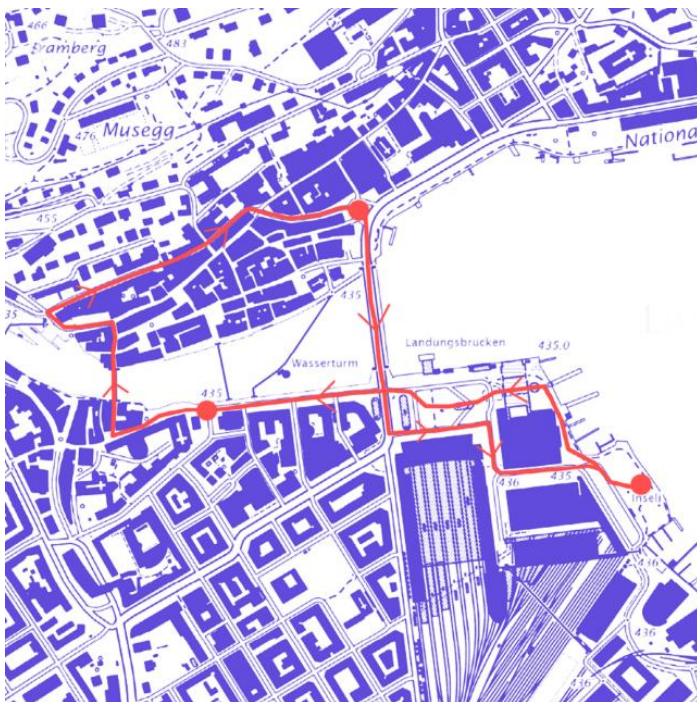
Toda La Noche e pushton natën - me ritme feministe, solidaritet dhe qëndrueshmëri deri në agim!

INFORMACION RRETH DEMONSTRATIMIT

Demonstrata është miratuar!

Gjatësia e itinerarit: 2.6 km / Kryesisht e sheshtë (rritje lartësie 8 metra). Itinerari është lehtësisht i arritshëm me karroca fëmijësh, karrige me rrota dhe automjete të tjera.

Karrocat e ujit do të jenë në dispozicion gjatë gjithë demonstratës. Ju lutemi sigurohuni që të mbani mbrojtëse të përshtatshme nga dielli!



Ndalesa për fjalime:

Plazhi i Teatrit:

- Iata mbi temën e transfobisë
- Melanie von Müllenen (aktiviste në Zunft zu deiner Mutter) mbi temën e amësisë
- Schwanenplatz
- Sajdeh mbi temën e kujdesit dhe migrimit
- Duygu mbi temën e dhunës ndaj grave / rrezikut për gratë

Më pas, do të mbajmë një minutë heshtjeje me grushte të ngritura kundër femicidit. Minuta e heshtur do të shoqërohet nga kënga "Cancion Sin Miedo" nga Vivir Quintana.

Tualetet publike përgjatë itinerarit:

1. Inselipark - Tualeti midis Inseli dhe parkingjeve
2. Stacioni i trenit të Lucernës - Tualeti në hark
3. Mühleplatz - Tualeti pranë Urës Spreuer
4. Schwanenplatz - Tualeti në stacionin e autobusit (drejt stacionit të trenit)

Për të siguruar që demonstrata të shkojë pa probleme dhe atmosfera të mbetet pozitive, ju lutemi të respektoni rregullat e mëposhtme.

Rregullat e Sjelljes

- Respektoni kufijtë tuaj dhe ato të të tjerëve
- Raportoni sjellje të papërshtatshme → përgjigjuni, për shembull, "Humbuni!"
- Nëse keni probleme fizike ose mendore, kontaktoni personat me jelekë të verdhë.
- Ndiqni udhëzimet e personelit të sigurisë
- Mos dëmtoni pronën publike ose private.
- Qëndroni në rrugë; mos vendosni postera ose fishekzjarre të paligjshme.
- Mos përhapni mesazhe ekstremiste ose nxitje për urrejtje ose dhunë.
- Mos mbani balaklava/maskë: Mbulimi i fytyrës është i ndaluar në kantonin e Lucernës (ndalim i mbulimit të fytyrës).

Mirëqenie

- Uji do të jetë i disponueshëm në karroca gjatë gjithë eventit.
- Rekomandohet mbrojtja nga dielli.
- Një përkthyes i gjuhës së shenjave do të jetë i pranishëm (zona e rezervuar në të djathtë të skenës).

Kërkesat tona për grevën feministe 2025

Migrimi dhe Puna e Kujdesit

Ne kërkojmë kushte të drejta pune për të gjithë punonjësit e kujdesit! Ndaloni shfrytëzimin e grave dhe migrantëve si punë "e lirë" në kujdes dhe mbështetje. Të drejta të barabarta, paga të drejta dhe mbrojtje gjithëpërfshirëse.

Kujdes për fëmijë të përballueshëm dhe gjithëpërfshirës - edhe për punonjësit e kujdesit! Shumë gra dhe migrantë punojnë në kujdes dhe gjithashtu kujdesen për familjet e tyre. Për të siguruar që puna e kujdesit shpërndahet në mënyrë të drejtë, nevojiten mundësi të mira për kujdesin ndaj fëmijëve dhe kuponë për kujdesin ndaj fëmijëve për të gjithë.

Kujdesi dhe Kujdesi ndaj Fëmijëve

Ne kërkojmë staf të trajnuar mirë dhe paga të drejta. Kujdesi dhe mbështetja me cilësi të lartë kërkojnë profesionistë të kualifikuar me trajnim të mirë dhe zhvillim të vazhdueshëm profesional.

Ne kërkojmë më shumë njohje dhe vlerësim politik për punonjësit e kujdesit, si dhe kushte moderne pune!

Puna e Kujdesit të Papaguar

Ne kërkojmë futjen e lejes së barabartë prindërore: Përveç lejes së lehonisë, duhet të futet leja prindërore e shpërndarë në mënyrë të drejtë për të mundësuar kujdesin e përbashkët.

Ne kërkojmë qendra të kujdesit ditor dhe struktura të kujdesit ditor të mjaftueshme, të përballueshme dhe të bazuara në nevoja: Të gjitha familjet - pavarësisht nëse jetojnë në qytet, zonë metropolitane apo fshat - duhet të kenë qasje në kujdes për fëmijë të përballueshëm dhe me cilësi të lartë.

Ne kërkojmë shërbime të përballueshme për njerëzit me nevoja mbështetëse në mënyrë që puna e kujdesit të mos bjerë mbi kurrizin e anëtarëve të familjes, kryesisht anëtarëve femra të familjes.

Politika dhe Puna e Kujdesit

Ne kërkojmë më shumë gra, migrante dhe persona queer në zyra politike dhe pozicione udhëheqëse! Ata që kryejnë punë kujdesi duhet gjithashtu të përfaqësohen në vendimmarrje. Ne kërkojmë politikë të larmishme, feministe dhe gjithëpërfshirëse.

Ne kërkojmë që vendimet politike të konceptohen dhe zbatohen në një mënyrë të barabartë gjinore, antiraciste dhe ndërsektoriale!

Puna e kujdesit na prek të gjithëve, por shpërndahet në mënyrë të pabarabartë. Masat politike duhet të marrin në konsideratë realitetet e jetesës së grave, migrantëve, personave queer dhe të marginalizuar dhe të zvogëlojnë diskriminimin strukturor.

Dhuna ndaj personave FLINTA* (gra, lezbike, interseksuale, jo-binarë, transgjinorë dhe agjinorë).

Ne kërkojmë zgjerimin dhe financimin afatgjatë të strehimoreve për gratë, qendrave të këshillimit dhe shërbimeve të mbrojtjes në të gjitha kantonet e Zvicrës Qendrore.

Ne kërkojmë një linjë telefonike shumëgjuhëshe, 24-orëshe për viktimat e dhunës, në përputhje me Konventën e Stambollit.

Fjalime

Fjalime në Parkun Inseli

Presim me padurim një 14 qershor të zhurmshëm, të lig dhe luftarak – me ju!

Korintha Bärtsch (Këshilltare e Qytetit për Partinë e Gjelbër të Lucernës) dhe Melanie Setz (Këshilltare e Qytetit për Partinë Socialdemokrate të Lucernës)

Pak më shumë se një vit më parë, arritëm diçka historike së bashku në qytetin e Lucernës:

Ne të dyja dhe kolegja jonë Franziska Bitzi fituam shumicën femërore në Këshillin e Qytetit të Lucernës!

Pas shumë vitesh pa gra në qeveri, gratë më në fund u zgjodhën përsëri në qeveri një vit më parë: dy vende në Këshillin Qeveritar të Lucernës u mbushën nga gratë, Ylfete Fanaj dhe Michaela Tschuor.

Po, të mbushura. Sepse nuk do t'i lejojmë të na i marrin përsëri këto vende! Por kjo do të kërkojë shumë vendosmëri dhe këmbëngulje. Sepse, megjithëse numri i grave është rritur në përgjithësi në drejtuesit komunalë dhe gjithashtu në Këshillin Kantonal, ne jemi ende në pakicë në shumicën e këshillave të qytetit dhe bashkisë, veçanërisht në bashkitë më të mëdha.

Sursee: Shumicë

Willisau: Të paktën 2

Ebikon: 1 nga 5

Emmen: 1 nga 5

Kriens: 1 nga 5

Horw: 1 nga 5

Të gjithë ata që tashmë po paralajmërojnë për rënien e njerëzimit dhe ngritjen e grave në pushtet: Mos u shqetësoni, ky rrezik progresiv është për fat të keq ende shumë larg. Përkundrazi, duhet të jemi të kujdesshëm që barazia që tashmë po përparon me ritmin e një kërmilli, gërvishtjet në patriarkat, të mos kthehen prapa.

Kjo është arsyeja pse kemi nevojë për të gjithë ju. Për të siguruar që të gjitha gjinitë të përfaqësohen në mënyrë adekuate në politikë, kemi nevojë për shumë gra që të vazhdojnë të marrin pjesë dhe të jenë të disponueshme për poste politike. Jo vetëm për një pozicion jofitimprurës, të papaguar, sepse përqindja e grave është zakonisht shumë e lartë atje. Jo, por për një post politik, dhe kështu për të ndihmuar në formësimin e botës.

Zërat tuaj, mendimet tuaja, pikëpamjet tuaja, nevojiten urgjentisht! Kush tjetër interesohet për çështje si barazia, vlerësimi i punës së kujdesit, ekuilibri midis punës dhe jetës, dhuna seksuale dhe familjare, paga e barabartë për punë të barabartë, etj.?

Dhe nuk jemi vetëm ne gratë që kemi nevojë për zërat e grave, por edhe burrat që nuk duan më ta përcaktojnë veten vetëm përmes forcës, pushtetit dhe ruajtjes së pushtetit. Shoqëria në tërësi ka nevojë për zërat e grave; gjysma e saj përbëhet nga gra!

Kjo është arsyeja pse jemi këtu: për t'ju thënë: ne mund ta bëjmë, edhe ju mund ta bëni! Politika është një përballje me shoqërinë dhe mjedisin tonë - ju tashmë e bëni këtë çdo ditë - në shtëpi, në kohën tuaj të lirë, në punë.

Ju keni bërë hapin e parë, jeni këtu dhe gati për të vazhduar! Zgjedhjet e ardhshme janë këtu më shpejt nga sa mendoni - pozicionohuni tani në blloqet e fillimit për ndarjen e vendeve - nuk do të lejojmë që ato të na merren.

Dhe 1-2-3 – NUK është shkencë raketash!

Jasmin Stangl (Edukatore e Çertifikuar për Fëmijërinë e Hershme / Punonjëse e Industrisë së Kujdesit Ditor)

Sot më lejohet të flas me ju për tre minuta rreth kushteve në qendrat e kujdesit ditë, qendrat e kujdesit pas shkolle dhe rutinat e përditshme. Ndoshta është e qartë për të gjithë se këto tre minuta nuk do të jenë të mjaftueshme. Por të performosh nën presion nuk është diçka që mëson në teori - por në praktikë. Ndërsa duhet ta përqendroj vëmendjen time tek fëmija që

nuk mund të ngrihet nga shtrati në mëngjes, njëkohësisht po mbaj një sy tek dy fëmijët që së shpejti do të zihen për karrocën dhe një vesh në karrocë, ku foshnja shpresojmë të flejë. Praktikantja është ulur në tryezën e mëngjesit me katër fëmijë, duke i ushqyer të gjithë, duke mbajtur gjithçka në rregull dhe duke kujtuar se fëmija i ri është intolerant ndaj

laktozës. Praktikantja ka lajmëruar se është e sëmurë. Deri në orën 8:30 të mëngjesit, jemi dy prej nesh me 15 fëmijë.

Në drekë, fëmija pranë meje zbraz gotën, ndërsa në anën tjetër, një fëmijë tjetër përpiqet me kujdes (ose jo) ta hedhë sallatën nën tavolinë, ndërsa unë i jap fëmijës së tretë qull të bërë në shtëpi. Brenda tre minutash, fillon kaosi dhe nevojat përplasen. Ndarja e ushqimit është pjesë e pedagogjisë së përditshme dhe ka kuptim të plotë; këtë e mëson në teori. Në praktikë, ha kryesisht ushqim të ftohtë - nëse ke mundësi. Dhe në rutinën e përditshme, nuk jep më qull, por të lutem kujdesu vetë për 10 fëmijë, ata janë rritur tashmë. Pa ndonjë tallje.

Kam shumë anekdota të tjera si kjo. Këto nuk janë incidente të izoluar. Janë jeta e

përditshme. Na duhet më shumë kohë dhe na duhen më shumë para. Koha për ta lënë praktikantin të mos pastrojë vazhdimisht qendrën e kujdesit ditor, por të ndajë njohuritë e saj pedagogjike. Para për të punësuar staf të mjaftueshëm me çmime tërheqëse (domethënë, jo 2 orë tre herë në javë gjatë drekës) në mënyrë që e gjithë rutina e përditshme (dhe stafi i mbetur) të mos shembet në rast sëmundjeje. Dhe kohë për trajnime të mëtejshme, për intervenime dhe për sigurimin e cilësisë. Para për të zbatuar këto përpjekje dhe për të paguar paga të drejta për një punë të lodhshme që është një investim shumë i mirë në të ardhmen tonë! Këtë vjeshtë, do të votojmë për iniciativën e kujdesit ditor në Lucernë - ju rekomandoj të votoni PO për propozimin e SP-së. Faleminderit!

Greva Feministe Kolektive e Lucernës

→ Shih "Kërkesat tona për grevën feministe 2025"

Fjalime në Theaterplatz (ndalesa e parë demonstrative)

Melanie von Müllenen (aktiviste "Zunft zo dinere Muetter")

Ne jemi Zunft zo dinere Muetter!
Një esnaf është një shoqatë artizanësh.
Zanati ynë është kujdesi për fëmijët - qoftë i paguar apo i papaguar!
Por kjo nuk njihet.
E tëra çfarë dëgjojmë nga politikanët është:
"Nënat duhet të kthehen shpejt në tregun e punës."
Shkallë e lartë punësimi. Fuqi ekonomike.
Përputhshmëri.
Kjo është ajo që po ndodh tani në diskutimin rreth iniciativës së re për lejen prindërore.
Por çfarë do të thotë kjo?
Ne mund të punojmë vetëm sepse një person tjetër i FINTA-s bën punën tonë:
kujdesin për fëmijët, gatimin, pastrimin - të papaguar ose të paguar keq.
Dhe thjesht jemi të lehtësuar
që dikush tjetër tani po shfrytëzohet -
në mënyrë që ne të mund të funksionojmë.

Çfarë lloj progresi është,
nëse ne nënat supozohet të festojmë barazinë
në shpinë të nënave të tjera?
Kush po trajtohet në të vërtetë në mënyrë të barabartë me kë këtu?
Pse nënat po shndërrohen në gjysmë-baballarë –
në vend që baballarët të jenë prindër me kohë të plotë?
Pse askush nuk po kërkon që baballarët të bëjnë pjesën e tyre?
Dhe me këtë, nuk dua të them një ditë babi në javë!
Nuk janë fëmijët tanë që na lodhin – jo!
Është sistemi.
Një sistem që lulëzon me punën tonë të papaguar
dhe nuk i ka mbetur asnjë vlerësim.
Dhe pastaj na thuhet se nuk jemi mjaftueshëm produktivë.

Kur do të ktheheni në punë?
 Kur do të ktheheni në punë?
 Sa zgjasin pushimet tuaja?
 Nuk kam punuar kurrë.
 Nuk kam lënë kurrë.
 Nuk kam bërë pushim.
 Jam këtu. Gjithmonë.
 Me shumë dashuri, pak kohë dhe hapësirë.
 As për të thënë, "Nuk mund ta bëj më këtë."
 Nuk ka vend për këtë.
 Dhe ka akoma më shumë për të ardhur.
 Kemi punuar për një kohë të gjatë –
 e megjithatë bëjmë pjesën më të madhe të
 punës së papaguar.
 Të papaguara ose të nënpaguara –
 jemi në të njëjtën situatë, motrat e mia!
 Një grevë e vërtetë? E pamundur.
 Kush do të ndërhyjë?
 Dhe kjo, të dashur kolegë aktivistë, është
 shumë e lodhshme.
 Kujdesi për fëmijët nuk është punë që mund ta
 pushosh nga puna.

Sot – dhe në të gjitha ditët që do të vijmë

Iata (Aktivist:in)

Nuk është koha më e këndshme për të
 lulëzuar dhe shkëlqyer si person transgjinnor,
 dhe si gjithmonë, vëllazërimi i pandershëm i
 patriarkatit dhe kapitalizmit është fajtor për
 mjerimin. Dhe për fat të keq, gjithashtu shumë
 aktuale, nëse jo tërësisht e nxehtë dhe e re,
 është një ringjallje më e zënë dhe e lulëzuar e
 fashizmit të hapur. Po ngulet rehat në
 strukturat demokratike, po përhapet dhe po
 helmon me mburrje atë që është tashmë një
 sistem politik mjaft i koprac, i cili përqendrohet
 në mirëqenien e njerëzve dhe mjedisin në
 vend të parave të disa budallenjve të pasur të
 bardhë. Njerëzit po nxiten të mbrojnë vendin e
 tyre, dhe burrat po inkurajohen të nënshtrojnë
 gratë e tyre. Bëhet fjalë për pronësinë dhe
 kontrollin dhe një mori superioritetesh fiktive
 që janë shkruar gjatë viteve si fenomene
 natyrore të deklaruara. Po, kjo është ndoshta
 paksa shumë e kondensuar në thelb. Por jemi
 të mirëpritur të përqendrohemi pak te gjërat e
 këqija. Dhe gjërat e këqija janë një fjalë kyçe e
 mirë, sepse janë gjithashtu shumë në modë

Dhe ne nuk e duam këtë – cilat do të ishin
 pasojat?!
 Nuk mund ta zhvendosim punën e kujdesit për
 fëmijët para dhe mbrapa.
 Jo nga nëna tek punonjësja e çerdhes.
 Jo nga pastruesja përsëri tek nëna.
 Jo tek fqinja, gjyshja, shoqja...
 Njëra prej nesh është gjithmonë e paguar
 dobët –
 ose aspak.
 Por me sa duket askush nuk dëgjon.
 Ose nuk u intereson.
 Prandaj po bashkojmë forcat!
 Formojmë banda!
 Midis nënave dhe grave pa fëmijë.
 Midis të rraskapiturave dhe të zemëruara.
 Midis grave që lindin dhe FINTA-ve të tjera.
 Midis atyre që munden –
 dhe atyre që thjesht nuk munden më.
 Kemi mësuar të funksionojmë.
 Tani po mësojmë të themi jo. Dhe po – me
 njëri-tjetrin. Sot jemi me zë të lartë – edhe për
 ata që nuk mund të jenë këtu!

përsëri: diskutimi për tualetin. Do të doja
 shumë që ta kishim mbaruar këtë diskutim për
 tualetet e ndyra, është kaq bazike. Por ja ku
 jemi. Gratë transgjinnore në Mbretërinë e
 Bashkuar mund të urinojnë në shtëpi nëse
 kanë pritjen disproporcionalisht fisnike për të
 mos e ekspozuar veten ndaj dhunës verbale
 dhe fizike gjatë kësaj kohe. (Jo se ndonjë
 person transgjinnor është ndjerë ndonjëherë
 vërtet i sigurt në një tualet publik diku. Vetëm
 në Mbretërinë e Bashkuar, Gjykata Supreme
 vendosi së fundmi se ato nuk duhet të kenë të
 drejtën të urinojnë aty ku mund të ndihen pak
 më të sigurt. Domethënë, si një grua në
 tualetin e grave.) Dhe gjërat duken të zymta
 edhe në fusha të tjera kur bëhet fjalë për
 autonominë trupore (kjo është gjithashtu një e
 drejtë njerëzore, meqë ra fjala.) Fëmijët
 transgjinnorë mëshirohen si piona ideologjike
 dhe trillime të imagjinatës së axhendës
 perverse queer. Burra transgjinnorë? Ata mund
 të injorohen, janë thjesht djaloshë me
 komplekse të çmendura. Për sa kohë që

vazhdojnë të klasifikohen si gra, atyre mund t'u mohohet gjithçka, njësoj si gratë normale. Njerëzit jo-binarë janë të mirëpritur të vazhdojnë të shpikin ekzistencën e tyre, për sa kohë që i mbajnë për vete gjërat e përemrave dhe nuk duan të pretendojnë sistemet e mirëqenies, mjekësisë dhe demokracisë. Dhe duke folur për gjërat e gabuara: Për vite me radhë, komunitetet trans dhe jo-binare kanë luftuar për njohje sociale dhe politike për të gjitha identitetet gjinore. Në të njëjtën kohë, shumë armiq do të ishin të mallkuar nëse do të lejonin vullnetarisht veten të shënoheshin me një X ose një D ose çfarëdo qoftë në pasaportat e tyre. Me pak kuptim historik dhe një vështirësi në humnerat fashiste që hapen në mes të botës sonë demokratike kaq të përsosur, e gjithë kjo frikë është shumë

konkrete dhe shumë aktuale. Të gjitha këto frikëra shumë konkrete, sisteme shtypjeje dhe struktura pushteti nuk mund të kapërcehen vetëm me cinizëm. Ajo që na duhet është rezistencë e fortë antifashiste. Nevojitet luftë e vendosur ndërsektoriale feministe queer. Nevojitet njohje dhe mbrojtje politike dhe sociale për të gjitha gjinitë. Qasje në arsim dhe kujdes të përshtatshëm mjekësor. Na duhet shumë gëzim transgjinator dhe dashuri e kujdes, imagjinatë që ndryshon gjininë, realitete queer dhe sa më shumë arsye të jetë e mundur për të qëndruar gjallë. Dhe ne lulëzojmë dhe shkëlqejmë, sepse e dimë: Jeta queer është rezistencë antifashiste. Gratë transgjinore janë gra! Ekzistojnë njerëz jo-binarë! Ka feminizëm të mjaftueshëm për të gjithë!

Fjalime në Schwanenplatz (ndalesa e dytë e demonstrimit)

Sajdeh (infermiere SRK në një klinikë psikiatrike)

Jam e lumtur që mund të flas sot. Emri im është Sajideh, vij nga Iraku, kam jetuar në Lucern për 17 vjet dhe punoj në infermieri. Deri dje, nuk e dija nëse do të isha në gjendje të isha këtu sot. Përjetoj shumë stres si nënë dhe kam përjetuar shumë edhe personalisht. Rrallë kam kohë. Sidomos për prindërit beqarë, orët e punës janë të vështira; duhet të organizohesh shumë. Fatkeqësisht, shpesh përballemi me shumë presion dhe stres në

punë. Uroj më shumë njohje nga shoqëria - puna në infermieri nuk është e lehtë, është punë e rëndësishme. Na jepni mundësi të arsimohemi. Dhe mos harroni, ne ishim thelbësore gjatë pandemisë së koronavirusit. Mbetemi të tilla edhe sot. Puna jonë shpesh kalon pa u vënë re. Paga për kaq shumë punë është gjithashtu e vogël. Por pritjet janë të larta. Të dashura gra, vazhdoni, le të luftojmë për kushte më të mira.

Duygu (Aktiviste)

MË DËGJON NDONJË? (Poo)
A ka ndokush që më dëgjon?
A KA NDONJË ATJE? (Poo)
NDIHMË!
MË SHPËTONI!
A mund t'i dëgjojë ndokush britmat e mia?
(Poo)
Mirë. Atëherë jam në vendin e duhur.
Sepse: Kjo nuk është një shfaqje.
Kohët e fundit jam ngacmuar sistematikisht.
Unë jam një grua feministe.
Gjithmonë kam luftuar -
kundër ngacmimit,
kundër përdhunimit,

kundër dhunës psikologjike, fizike dhe seksuale.
Por kur më ndodhi mua, e kuptova:
ME SIGURI NUK JEMI TË SIGURTË.
Kjo është arsyeja pse vazhdoj të bërtas:
MË DËGJON?
NUK JEMI TË SIGURTË!
Sistemi patriarkal tregon fytyrën e tij të vërtetë -
NË ERRËSIRË.
Burrat marrin forcë nga kjo errësirë:
Për dhunën.
Për ngacmimin.
Për femicidin.

Dritarja e dhomës sime të gjumit është përballë pyllit të errët.
Unë jetoj me dy fëmijët e mi – në katin përdhes.
Qepenat tona janë gjithmonë të mbyllura.
Por këtë vit – disa herë, gjithmonë në orën 3 të mëngjesit –
ai erdhi.
Me një thikë.
Ai na hapi qepenat.
Ai na frikësoi.
Dhe kur erdhi policia – ai ishte zhdukur.
Nuk e njoh.
E thirra policinë çdo herë.
Bëra një denoncim çdo herë.
Dhe policia tha:
"Ai është i sëmurë mendor.
Ai po ngacmon gra të tjera.
Nuk je e vetmja."
Njëherë ai ishte pothuajse lakuriq.
Dhe ata thanë:
"Ai është seksualisht i rrezikshëm.
Ai do t'ju trembë."
Por pjesa më e keqe ishte:
KOOPERATIVA IME NUK BËRI – ASGJË.
Unë thashë:
"Kam frikë. Fëmijët e mi janë të frikësuar."
Kërkova një apartament të ri – ata thanë: Jo.
Kërkova dritë – ata thanë: Nuk është e mundur.
Kërkova qepena të sigurt - duhet ta paguaj vetë.
Kërkova Securitas - ata thanë: Telefononi policinë.
Dhjetë vjet si qiramarrës. Dhe pastaj - e lënë vetëm.
Por nuk isha plotësisht vetëm.
Shokët e mi - si ju këtu -
JU ishit atje.
Ju instaluat kamera.

Instaluat detektorë lëvizjeje.
Ju qëndruat natën me mua -
në mënyrë që fëmijët e mi të ndiheshin të sigurt.
Ju më telefononi çdo ditë.
Ju jeni dritë.
NE DUAM TË JEMI TË SIGURTË EDHE NË ERRËSIRË.
TË JEMI TË LIRË.

Ne duam rrugë të lira.
Një jetë të lirë.
NE JEMI DRITA NË ERRËSIRË.

Ne luftojmë së bashku -
Kundër dhunës mashkullore.
Kundër një sistemi që jeton në errësi.
Ne e dimë:
Të jesh FINTA në sistemin patriarkal është e vështirë.*
Të jesh FINTA dhe nënë është dyfish e vështirë.
Të jesh FINTA, nënë dhe e huaj është trefish e vështirë.
Të jesh FINTA, nënë, e huaj dhe e papunë është edhe më e vështirë.
Ja pse luftojmë
SË BASHKU KUNDËR PATRIARCISË.
Më 28 maj, një nënë, një e huaj, një refugjate me tre fëmijë u deportua -
nga dhuna policore.
Të drejtat e fëmijëve? TË SHKATËRRUARA.
Të drejtat e grave? TË SHKATËRRUARA.
Pse?
Sepse ajo ishte refugjate.
Sepse ajo është grua.
Por ne nuk do të dorëzohemi!
JO ME NE!
NE MBROJMË ZËRIN TONË.
ZËRIN TUAJ.
ZËRAT E FËMIJËVE.
(Pauzë)

Vetëm këtë vit:
Të paktën 15 gra janë vrarë nga një burrë në Zvicër.
15 shumë!
Dhe çfarë thonë mediat dhe politikanët?
"Dramë familjare."
Por ne e dimë:
KJO NUK ËSHTË DRAMË. KJO ËSHTË VRASJE FEMËRORE.
Kjo është DHUNA PATRIARKALE.
Kur gratë duan të largohen, sistemi thotë:
Ti më përket mua.
Nuk të lejohet të jesh e lirë.
Për sa kohë që nuk jemi të sigurt, do të bërtasim:
A KA NDONJË QË NA DËGJON? (Pauzë)
Kur humbas shpresën,

Mendoj për ty.
Për zërat e tu.
Për këtë rrugë.
PO, JU DËGJOJMË!

NE BËRTASIM ME JU!
NE LUFTËM ME JU!
NI UNA MENOS –
VIVAS NOS QUEREMOS